

*Některá pouta
nejde přetrhnout,
i když pro ně
už nemáme jméno.*

Přichut' SMÍCHU *i* SLZ

NIKOLA FRANCOVÁ

PŘÍCHUŤ
SMÍCHU
I
SLZ

Nikola Francová

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 5. knihu v edici Secret Press

Autor © Nikola Francová

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-21-2 epub

978-80-88553-20-5 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace:

Říká se, že dvakrát do stejné řeky nevstoupíš. Jenže... co když ta řeka nikdy nepřestala téct?

Když se po letech znovu setkají, nejsou to už ti dva naivní lidé, kteří věřili, že cit zmůže všechno. První lásku, tu spalující a slepou, si už odžili. Zůstaly po ní jen jizvy, pár starých fotek a ticho, které trvalo příliš dlouho. Teď jsou starší, unavenější a svět je naučil, že city jsou luxus, který si nemohou dovolit.

Znovu je to k sobě táhne, ale tentokrát je to jiné. Není v tom lehkost, jen potřeba, magnetismus a společná minulost, která je poutá silněji než jakýkoliv slib. Chtějí jeden druhého, ale oba znají pravidla hry: žádná velká slova, žádné plány, žádná falešná naděje.

Vědí jedno – tomuhle vztahu se nesmí říkat láska. Protože láska je pro ty, kteří ještě věří na šťastné konce. Oni už jen přežívají přítomnost.

Příběh o druhých šancích, které nechutnají po cukrové vatě, ale po dešti a poznání, že některé pouta nejde přetrhnout, i když pro ně už nemáme jméno.



Věnování:

Všem, kteří nemůžou zapomenout.





Prolog

Nádech a výdech. To dáš, jen se nenech vytočit.

Připadám si jako Blesk McQueen, než vyjede ze svého kamionu, ale tohle není žádný animák od Disneyho... teď jde o můj reálný život. Musím udržet nervy na uzdě. Přitom doslova cítím, jak mi jde pára z uší a nemám daleko k tomu, abych vyletěla komínem.

Dala jsem pěstí jednomu zákazníkovi. Proč? Protože mi sáhl na zadek. Už jsem ho jednou varovala, po druhé jsem to opravdu udělala. Ještě teď mě brní ruka.

Problém je, že si šel stěžovat šéfovi. Prý jsem mu zlomila nos. Teď na mě šéf řve uprostřed placu, že jsem servírka na hovno.

Hosté na nás koukají a já jen stojím a snažím se uklidnit svou výbušnost. Atmosféra by se dala krájet, na jazyku mě svrbí slova, která se těm, co nám dávají výplatu, neříkají.

„Jsi neschopná!“ zařve, až mu zrudne obličej.

„Já, že jsem neschopná?“ udělám krok k němu. Mám toho akorát plné zuby. Přesně tohle mi vyčítal i můj manžel. Jsi neschopná udělat jednu jedinou věc dobře. Jsi neschopná v posteli. Jsi neschopná matka.

„Beru ti tady každou směnu navíc! Makám od nevidím do nevidím! Skáču, jak pískáš, ale uvědom si, že jsem servírka, ne barová poběhlice, aby na mě sahal!“

„Když bude chtít, tak si sáhne a ty mu ještě nastavíš!“ uchechtne se.

„A víš co?“ rozvážu si zástěru a hodím mu ji přímo do ksichtu. „Jdi do prdele! Já končím!“ Nejsem jeho děvka, aby se mě dotýkali zákazníci. Ani na striptérky se nesmí sahat natož, aby se mě dotýkal nějaký opilý kretén.

„Nekončíš, frajerko!“

„Tak se koukej,“ mile se usměju, otočím se a odcházím.

„Ty sem máš doživotní zákaz vstupu, rozumíš mi!“ jde za mnou a řve.

„Jdi do hajzlu, ty zmrde zasranej!“ Ve dveřích ještě zvednu prostředníček jeho směrem a pak už jdu.

Bože, jak mně se ulevilo. Myslím, že tohle je sen každého, kdo má za šéfa kokota. A tenhle to měl napsaný na čele.

Čtyři měsíce jsem mu tu dělala otroka. Ten kretén si myslel, že mě platil zlatem. Neustále na mě něco měl a ještě si mám nechat sahat na zadek od nějakýho hajzla? Tak to ani náhodou.

Vlastně jsem zabila dvě mouchy jednou ranou. Můj přítel stejně nechtěl, abych tu pracovala. Neustále jsme se kvůli tomu hádali. Já mu marně vysvětlovala, že práci potřebuju a tahle byla jediná, kde mě jako mámu dvou dětí vzali.

Vytáhnu mobil a zavolám mu.

„No, zlato?“ řekne rozespale.

„Mohl bys pro mě, prosím, přijet do práce? Já... dala jsem výpověď.“ Asi mi to ještě pořád nedochází, protože mi silně buší srdce a celá se chvěju. Vybuchla jsem jako už dlouho ne, takže to můj mozek ještě zpracovává.

„Cože jsi?“

„Odešla jsem z práce.“

„No, konečně. Hned sedám do auta a jedu pro tebe, Jenno,“ zavěsí a já se zasměju. Věděla jsem, že bude mít radost, ale že až takovou?

Posadím se na lavičku na náměstí a až v ten okamžik mi začíná docházet situace.

Jsem bez práce.

Bez příjmu.

Už zase.

Jo, ono poslat někoho do prdele je snadné, ale ty následky potom... Jenže kdybych tam zůstala, brzy bych přišla o rozum. Nechci být otrokem systému a toho hajzla. Mám svou hrdost, takže ne... udělala jsem dobře. Nikdo a nic mi nevynahradí ten úžasný pocit, když jsem mu hodila zástěru do ksichtu.

Russell přijíždí za patnáct minut. Nasedám do jeho vozu a dám mu pusu.

„Tys mi udělala takovou radost,“ obejmeme mě.

„Jo? To jsem ráda, jen jsem opět nezaměstnaná matka samoživitelka,“ připomenu mu fakta.

„Neboj, ty to zvládneš a já ti pomůžu,“ dá mi ještě jednu pusu a nastartuje.

On mi pomůže... přesně tohle jsem nechtěla slyšet.

Chodíme spolu dva roky, ale bydlíme každý ve svém. Já bych sice chtěla, ale on se na to ještě necítí. Takže to jeho *já ti pomůžu*, nechci. Jednou jsem to zvládla, tak to půjde i podruhé. Kdo chce, makat bude. Já si práci najdu.



Kapitola 1.

Asi to nezvládnou.

Počítám každý cent. Práci stále hledám. Poslala jsem několik životopisů, byla na pohovorech, ale nikde mě nevzali. Ano, jsem máma dvou dětí, ale dceři Caroline je skoro šestnáct a syn Stanley bude mít za půl roku čtrnáct. Dokážou být chvíli doma samy.

Skončila jsem na sociálních dávkách... opravdu jsem padla na samé dno. Zaplatím, nakoupím a zbytek dělím počtem dní podle toho, kolik zbývá do dalších peněz. Kolikrát mám denně maximálně jen na pečivo a mléko.

Nakoupeno naštěstí mám, takže děti mají každý den teplý oběd. Hodně mi pomáhá i bývalý manžel. Jako chlap stojí za hovno, ale jako táta je skvělý. O děti se opravdu krásně stará a mají od něj vše, co potřebují. Jen se mnou je to teď ve fázi, kdy si přijdu zbytečná.

Připomíná mi to chvíle, kdy jsem od něho odešla.

Žila jsem s ním čtrnáct let a našla mu konverzaci s jeho milenkou. Zapíral, přitom já už všechno dávno věděla. Vyhodila jsem ho z bytu. Vzal si malou igelitku a odešel nejspíš k ní.

On byl moje první velká láska, můj první přítel, první milenec, takže ztráta jeho jako člověka, mě bolela víc, než jsem zvládala unést. Vše mi ho připomínalo. Tak jsem se rozhodla vrátit domů. Tam, kde jsem vyrůstala.

Přijela pro mě moje nejlepší kamarádka An a odvezla mě. Tolik jsem se bála samoty a toho, že to nezvládnou, ale tady jsem zůstat nemohla. Zaprvé bych to sama neutáhla a za druhé... bylo to naše a já bych se asi brzy zbláznila.

Posadila jsem děti do auta a naposledy se podívala do oken mého minulého života.

„Jak to zvládáš?“ zeptala se mě An.

„Nezvládám,“ přiznala jsem. Hlas se mi třásl, ale neplakala jsem. Už to nešlo.

Nasedla jsem do auta a An mě odvezla k mé matce. Bydlela jsem u ní dva týdny, než jsem si zařídila svůj byt.

Jenže tehdy jsem na tom začala být opravdu špatně. Neměla jsem nic. Z bytu jsem si vzala jen to, co bylo moje. Objednaný nábytek chodil postupně, takže jsem měla jen sedačku, pár skříněk a spotřebiče.

Peníze docházely a tehdy jsem se naučila tu skutečnou matematiku. Dělení a násobení. Rozpočítávání na den a taky jsem skončila na sociálních dávkách.

Ale dostala jsem se z toho. Jako by tenkrát, když jsem potkala Russella, přinesl jeho příchod štěstí a radost.

Začala jsem vést na škole taneční kroužek a pracovala v obchodě. Vydělávala jsem, abychom přežili a mohli si dovolit i něco navíc. A do toho přišel on. Ukázal mi, jaké to je, když vás opravdu někdo miluje a váží si vás. Neustále opakoval, že s ním budu princezna, což pro mě

byl problém. Neuměla jsem se nechat rozmazlit. Vždy jsem se musela postarat sama o sebe. Když jsem byla sourozenec do počtu. Když jsem byla ta neschopná manželka a nakonec, když jsem se vrátila do rodného města, ale dělala jsem, co jsem mohla, abych se postavila na vlastní nohy. Nakonec jsem šla pracovat jako servírka a tím pádem musela zrušit i taneční kroužek. To mě mrzelo, protože mě to opravdu bavilo. Jenže jsem potřebovala uživit rodinu.

I když mám s Russellem nádherný vztah, skoro bez hádek, pořád si říkám, že mi něco chybí. Nechce mluvit o budoucnosti. Nechce se mnou bydlet. Nechce děti. Ty moje mu nevadily. Stále opakoval, že má dvě a nemusel se o ně snažit. Dokonce mě za celé dva roky neseznámil se svými rodiči. Někdy jsem si říkala, že mě má jen do postele. Jednou jsem mu to i řekla. Vyletěl na mě a urazil se. Myslím si, že mě nechce poznat jeho máma. Vadí jí, že si její oblíbený syn našel rozvedenou ženskou s dvěma dětmi.

Když jí Russell řekl, že se zamiloval a někoho si našel, samozřejmě, že jí o mně vyprávěl. Její první slova byla: Utíkej, a hodně rychle. Doted' mě ta slova bolí, a i kdyby mě k ní Russell chtěl vzít, tak já ji už poznat nechci. Nejspíš bych ji poslala do prdele stejně jako mého bývalého šéfa.

„Zlato, co se děje?“ pohladí mě Russell. Zrovna máme jeden ze svých volných víkendů. Děti jezdí jednou za čtrnáct dní ke svému otci a my máme čas jen sami pro sebe.

Ležíme nazí vedle sebe, srdce nám ještě silně buší po milování.

„Nic,“ otočím se na bok a dělám, že spím. Nechci s ním mluvit o tom, že mi chybí peníze. Je to ponižující. Nikdy jsem nemusela koukat na ceny. Vždy jsem si mohla koupit, co jsem chtěla. Můj exmanžel vydělával krásné peníze a opravdu mi stačilo jen sáhnout a platit.

„Neříkej, že nic, Jenno. Vidím to na tobě.“ Políbí mě na rameno.
„Máš peníze?“

„Bože, přestaň!“ okamžitě vyletím. Sednu si a začnu se oblíkat.

„Ale já ti chci pomoci. Je to i moje vina, že jsi bez práce,“ posadí se ke mně.

„Jo? To tys mi řekl, ať ho pošlu do prdele? Russelle, je to půl roku a já pořád nemám práci. Tohle je jen moje vina.“

„Takže chceš, ať tě klidně osahávají cizí chlapi? Hlavně, že dostaneš zapláceno. To můžeš jít rovnou šlapat!“ zvýší hlas. Vidím, že jsem ho nasrala.

„Tak to ale není. Já jen nevím, co mám dělat. Nechci takhle žít a je to pro mě ponižující!“ V očích mám slzy, ale nebudu před ním brečet.

„Slíbil jsem ti, že budu pomáhat. Klidně ti zaplatím nájem,“ už vytahuje mobil, že mi ho opravdu zaplatí. Na to se ale jen uchechtnu.

„Proč? Vždyť nechceš ani slyšet o společné budoucnosti nebo o tom, že bychom si spolu našli větší byt nebo dům, nebo já nevím... třeba chatu! Já s tebou nechci být, jen když se ti to hodí. Chci s tebou žít a být rodina. Copak to nechápeš? Já chci víc!“ začnu na něj tlačit. V hloubi sebe vím, že jsem to maximálně posrala, protože i když je Russell skvělý chlap, a já ho šíleně miluju, nedokázala jsem se úplně pustit toho, co jsem měla dřív.

„Já ti ale řekl, že na to nejsem připravený. Můj nejdelší vztah byl čtyři měsíce. Je mi třicet a nemám děti. Nejsem jako ty. Jenno, já tě opravdu miluju, jsem s tebou dva roky, ale nenut' mě do něčeho, co ti nemůžu dát.“

„Protože jsi sobec!“ zařvu. „Přijdeš sem, užiješ si a zase jdeš! Nevydáš ze svého luxusu nic. Neobětuješ ani kousek sebe pro náš vztah!“

„Tohle je hnusný, opravdu. Já nejsem tvůj ex, tak ho ze mě, prosím, nedělej. Teď půjdu domů, nechci se hádat. Ty se uklidni a zítra pojedeme na výlet.“ Oblékne se a odchází. Jen tam stojím a čekám, dokud za ním nezacvaknou dveře. Až pak se naplno rozbřečím. Jsem kráva... neskutečná a odporná kráva, která ubližuje lidem kolem sebe,

protože jí chtějí pomoci. Víím, že je Russell jiný a víím, že kdybych držela hubu, udělala bych líp.

Setru si slzy a jdu za ním zhasnout chodbu. Když se ale chci dotknout vypínače, vidím tam ležet deset tisíc. V tom mi pípne zpráva.

ON: Ty peníze si nech. Zaplat' si, co potřebuješ, nakup si a pamatuj, že jsem tu pro tebe.

Mám chuť si omlátit hlavu o stůl. Posrala jsem to a on mi tu ještě nechá peníze a napíše tohle.



Kapitola 2.

Nevydařený výlet.

Čekám, až mi Russell napíše. Slíbil mi výlet, ale zatím se neozval. Možná mu později došlo, jak jsem se chovala a už mě nechce ani vidět. Přemýšlím, jestli se mám připravit nebo ne. Vlastně ani nevím, kam pojedeme, takže netuším, co si mám vzít na sebe.

Zkusím tedy prohledat šatník a zvolím něco neutrálního. Sukně, botasky a tílko. Zrovna si žehlím vlasy, když mi od něj přijde zpráva, že vyrazíme za hodinku. Zkousím z něho dostat kam půjdeme, ale je to marné.

O hodinu později už jdu ven. Russell tam stojí sportovně oblečený, na hlavě má kšiltovku a opírá se o černé auto.

Russell není ten typ člověka, za kterým se každá holka otočí. Tedy pokud nepromluví tím svým charismatickým hlasem, anebo se neusměje. Taký stačí ucítit jeho vůni. Obejmu ho a nasaju jeho parfém do plic.

Do tohohle kluka jsem se zbláznila na první pohled. Přišel, když jsem ho nejvíc potřebovala a je mojí třetí láskou. První byl Mark, ta dětská a poznávající se. Pak to byl můj manžel, ta láska, která mě zlomila a nakonec Russell. Ten mě zcelil a naučil opravdu milovat.

„Chci se ti oml-“ nestihnu ani doříct větu, protože mě políbí. Přísahám, že se mi motá celý svět.

„Neřeš to. Pojedeme?“ otevře mi dveře.

„A kam?“ zeptám se, než nasednu.

„To je překvapení,“ zavře a já se začnu bát.

O hodinu později zjišťuju, že mám totálně špatný ohoz. Jsme na poznávací stezce a čeká nás výšlap na rozhlednu. To, že mám závratě si nechám pro sebe. Nebudu mu kazit radost. U vstupu jsme dostali mapu a podle ní jsme měli dojít do cíle. Vedlo tam více cest, takže každý návštěvník nebo skupinka měla jinou. Russell je našťavaný, protože jsme se ztratili. Místo v lese, stojíme na poli. Vůbec nevím, jak jsme se sem dostali, ale směju se, zatímco on kouká na naši mapu a studuje ji. Každý zúčastněný dostal jinou trasu a myslím si, že jsme špatně odbočili hned na první křižovatce.

„Místo toho smíchu, bys mi mohla pomoci,“ usměje se, ale já vidím, jak začíná panikařit.

„Po mně opravdu nechceš, abych nás navigovala,“ kroutím hlavou. „Nikdy jsem neuměla s mapou, ale můžeme zkusit Google. Utečeme odtud a skočíme si na jídlo. Už mám hlad.“ Jdu k němu a obejmů ho zezadu kolem pasu. „A nemáš to obráceně?“ zadívám se na trasu.

„Možná jo,“ kývne.

„Dobře, a co teď budeme dělat?“

„Prostě půjdeme zase zpátky, ale s tebou už na výlet nikdy nejdu.“

„Takže je to moje vina?“ pohoršeně na sebe ukážu, ale ve skutečnosti se strašně bavím. Povedlo se mu přivést mě na jiné myšlenky.

„No samozřejmě. Já jsem v tom naprosto nevinně,“ chytí mě za ruku a pomalu se vydáme zpátky.

„Dobře, slibuju, že až příště vymyslíš výlet, budu hlasitě protestovat.“

„To už jsi měla včera.“

„Včera jsem se chovala jako kráva a fakt se ti omlouvám. A děkuji za ty peníze, vrátím ti je.“ Už jen mluvit o tom mi nedělá dobře.

„Zlato, i já jsem byl v situaci, kdy jsem neměl peníze a vím, že říct si o pomoc je prostě trapný, ale jsi moje přítelkyně a já tě v tom nenechám. Najdeš si práci, která ti bude vyhovovat. Hlavně ať už mi na tebe nikdo nesahá,“ přitáhne si mě k sobě a plácne mě po zadku. „Tohle je jen moje.“

I když jsme nedošli k rozhledně, vůbec mi to nevadilo. S Russellem jsem strávila krásný den a o všem jsme si promluvili. Dospěla jsem k závěru, že nechat si někdy pomoci, nebolí. Večer spolu ale nestrávíme. Zatímco já odcházím domů, on jde ještě s přáteli na pivo. U toho být nechci. Přemlouval mě, ale já prostě nedávám ty jejich přítelkyně. Normálně se skamarádím rychle, ale s nimi to nejde. Jednou mě mezi ně vzal a já ho potom prosila, aby to už nikdy nedělal.

Nešlo o to, že by byly zlé, nebo by se se mnou nechtěly bavit, naopak. Hned mě k sobě vzaly a začaly si se mnou povídat. Jenže já tak trochu nezapadám do toho instagramového světa plného filtrů, módy a pozlátka.

Po sprše ležím v posteli a odpovídám ještě na nějaké inzeráty. Než napíšu Russellovi na dobrou noc. Odpověď mi ale přijde až ráno.

ON: Moc mě to mrzí. Nesnáším se, ale musíš to vědět. Strašně jsem se opil a podvedl tě.

Dívám se na tu zprávu a mám pocit, že se mi to zdá. Čtu ji stále dokola a asi mi to úplně nedochází. Zamknu mobil, abych ho vzápětí odemkla a zase se podívala pravdě do očí.

Zvedá se mi tlak. Srdce mi buší a mám pocit, že asi budu zvracet. Utíkám na záchod, překloním se a už to ze mě letí. Snažím se popadnout dech, ale nejde to. Brečím, srdce mě bolí a myslím, že přestávám existovat.

Opřu se o kachličky a snažím se uklidnit, ale nemůžu. Můj život stál na jednom pilíři. Když se svět kolem mě bortil, on ho dal dohromady.

S nikým nemluví, jen si čtu Russellovi zprávy. Omlouvá se, nadává si, proklíná se. Nemám sílu mu odepsat. Hlavně je to pro mě nepodstatné, když není schopný přijít a říct mi to do očí. Tak nějak cítím, že už nepřijde. Nikdy.

Jak moc vás dokáže chlap zničit? Každá si řekne: on mi za to nestojí. Ale co když je právě on ten, který ano? Ten, co vám dal pocit úplného štěstí a naučil vás, že jste krásná a skvělá. Že si zasloužíte víc.

Tak přesně to mi dal Russell. Dokázal přijít ve tři hodiny ráno a říct mi, že jsem nádherná a neskutečně mi to sluší. Nebo se na mě dívat způsobem, že jsem se až styděla.

„Jak to, že jsem z tebe tak hotovej?“ ptal se několikrát.

Nikdy jsem takovou pozornost nezažila. V manželství jsem byla vším, jen ne krásná žena, ze které by byl někdo hotový. Nikdy jsem nezažila, že po mně někdo touží způsobem, který se nedá vysvětlit. Nebo neprožila sex, kdy jsem měla pocit, že se rozbřečím, jak krásné to je.

V manželství neexistovala věta: *Mně se dneska nechce. Není mi dobře*. Vždy si to vzal a bylo mu jedno, že je mi opravdu zle. Několikrát jsem po sexu s ním krvácela.

S Russelem bylo vše jiné. Hlavní postava v našem příběhu jsem byla já. Jen na mně záleželo. Kdyby ten chlap mohl, snesl by mi modré z nebe. Jenže potom se to celé pokazilo.

V tu noc toho hodně vypil a já šla stranou. Co stranou... já odletěla doslova na jiný kontinent. Nejhorší na tom všem je, že jsem se odhodlala napsat mu. Chtěla jsem s ním o tom mluvit, možná, že kdybych se mu podívala do očí, dokázala bych se na to celé dívat jinak, ale Russell nechtěl. Jediné, po čem toužil, bylo se rozejít. Já to prostě nechápu. Jak mi může jeden den říct, že mě miluje a druhý mi po zprávě dát kopačky?

Možná proto to nedokážu zvládnout. Přijít o někoho, kdo vás naučil žít, nechcete. S ním se vytratí i pocit bezpečí a sebereflexe. Víím, že už jsem trapná, ale já ho chci prostě zpátky. Jenže si taky uvědomuju, kdo jsem. Máma dvou dětí, rozvedená ženská, a ještě bez práce.

Dám si neděli na pláč a sebelítost, protože v pondělí se vrací děti a já nechci, aby si něčeho všimli.



KAPITOLA 3.

Zpoždění.

Čtyři týdny se snažím dělat, že jsem v pohodě. Ale pokaždé, když se mě někdo zeptá, kde mám Russella, trhnu sebou, protože mě píchne u srdce. Jen řeknu, že jsme se rozešli a jdu dál. Jsem jako robot.

Sbalila jsem všechny jeho dárky a vyhodila je. Sejde z očí, sejde z mysli. A já opravdu nemůžu koukat na naše fotky, které jsem měla na nočním stolku. Nemohu jíst tousty z toustovače, který mi koupil, protože si pokaždé vzpomenu na to, jak jsme se kvůli němu pohádali přímo v obchodě.

Bylo to chvílku před Vánoci. Jelikož jsem člověk, který ujíždí na kávě, Russell mě vzal do elektra a chtěl mi koupit kávovar. Ale ty ceny jsou šílený.

„I kdybych na to měla, nekoupila bych si to a ty mi to taky kupovat nebudeš,“ dohadovala jsem se tam s ním.

„Ty to ale platit nebudeš. Tak si jeden vyber,“ trval si na svém. Pamatuju si, jak jsem protočila očima, protože mě vůbec neposlouchal a v ten okamžik jsem ho uviděla. A byl i ve sleeve. Toustovač, který se

mi rozbil a já nutně potřebovala nový. Stanley sní totiž nejméně dvanáct toustů za den.

„Tohle chci“ ukázu na něj.

„To ti kupovat nebudu,“ odfrkl si, jako bych ho urazila. „Chtěl jsem ti udělat radost a jelikož jsi pošuk na kávu, tak tohle je přesně dárek pro tebe.“

„Ale mně udělá největší radost ten toustovač,“ mrkla jsem na něj.

„Udělám ti takový tousty, že se budeš olizovat týden,“ řekla jsem svůdně.

„Já ti to prostě nekoupím. Vyber si nějaký kávovar!“ začínal být naštvaný.

„Ale já nechci kávovar. Stejně mi z něj kafe nechutná. Bud' mi koupíš to, co chci já, nebo nic,“ založila jsem si ruce na hrudi a tvrdě se na něj podívala.

„Nenávidím tě,“ čapl krabici s tím, co jsem si přála a naštvaným krokem šel k pokladně. „Člověk jí chce udělat radost a ona si vybere toustovač,“ mumlal si podnosem. Já se jen usmívala, protože jsem dosáhla svého. Cupitala jsem za ním k autu, nasedla jsem a zeptala se: „A dáš mi ho už dneska?“

„Ne!“

„Prosím. Právě jsem ti ušetřila dost peněz, tak si toho važ,“ přitulila jsem se k němu.

„Já fakt nechápu tvoje myšlení. Moji kámoši kupují svým holkám zlato, prsteny, dovolenou na Malorce a já ti koupím debilní toustovač ve slevě,“ zasmál se. „Jsem to s tebou fakt vyhrál.“

Jen kdybych se pořád necítila jako zoufalec. Tedy... když jsem sama. Proto hodně času trávím s rodinou, hlavně s mámou a ségrama. Mám dvě. Sarah, ta je starší a pak Veru, ta je mladší.

Zrovna se chystáme grilovat, což bude akce na celý den i večer. Alkohol, jídlo a hudba.

„Caroline, pomoz mi, prosím,“ řeknu své dceři, která už se chystá odejít.

„A Stanley je kde? Zase šel napřed, aby nemusel nic nosit?“ Převezme ode mě košík, kde je naložené jídlo.

„Já jsem náhodou na záchodě,“ ozve se za dveřmi.

„Jaká to novinka. Když nežereš, tak sereš.“

„Nechte toho. Stanley, já ti tady nechám tu tašku, tak ji nezapomeň, my jdeme napřed,“ klepu mu na dveře a pak odcházíme. Jak ho znám, bude tam ještě sto let. Já беру košík, Caroline druhý a on má na starost pítí. Dojdu k autu a vše naskládáme do kufru. Vera bydlí jen kousek, ale nehodlám se s tím tahat přes celé město. Nasednu do auta a Caroline se ujme hudby. Pouští vykopávky, které jsem poslouchala už jako malá.

„Mám novou skladbu, a tu určitě neznáš.“ Jo, to už tu bylo několikrát, dcero moje krásná. Zadívám se na ni. Má porcelánovou pokožku, modré oči a tmavé vlasy. Už od malička jí říkáme Sněhurko. „No tak se ukaž.“ Jen se ozvou první tóny, začnu se pohybovat do rytmu.

„To není fér, ty všechno znáš,“ protočí očima.

„Na tohle jsem pařila, když jsem byla ve tvém věku,“ pustím skladbu víc nahlas.

„Když jsi byla v mém věku, byla jsi těhotná.“

„To není pravda, otěhotněla jsem v sedmnácti,“ dohaduju se s ní, jako by těch pár měsíců, které ji dělí do narozenin, bylo podstatné.

„Kde je ten brácha?“ Jen to dořekne, vidíme ho. Jen se koukne naším směrem a kroutí hlavou. Ví, o co mu jde. Nesnáší, když s Caroline zpíváme v autě. Ani jedna to totiž neumíme, ale je nám to jedno, zpíváme jako o život.

„Tahle jízda bude zase za trest.“ Nasedne dozadu, připoutá se a já mrknu na Caroline, ať tam dá tu naši. V autě se rozezná **NSYNC – It's Gonna Be Me**.

„Proboha, já chci asi radši umřít,“ zacpe si uši, ale to už jsme s Caroline v rauši.

Dorážíme na místo, a ještě si to spolu dozpíváme, zatímco syn už odchází. Zaslechnu své sestry, jak se k nám přidají a začnu se smát. Uvědomím si, že je to můj první upřímný smích od rozchodu s Russellem. Konečně. Tohle mi opravdu chybělo.

Už otevíráme druhou láhev vína, a dobře se bavíme. Jídla je hromada, takže neustále stojím u grilu a nosím další. Není nás málo. Kromě mamky a sester tu jsou ještě jejich děti, Sarah má holku a kluka a Vera holčičku, dorazila ještě sestřenice Luci a manžel Sarah. S ním jsem pila whisky, ale ta došla, tak jsem na víně.

„Vero, nechtěla bys zpomalit? Žereš jako prase. Budeš to zase pálit v posilovně,“ napomene Sarah Veru, která je posedlá svou postavou a mordováním svého těla. Z nás tří je nejhubenější ale pořád si myslí, že je tlustá.

„Dej mi pokoj, jsem to dostala a snědla bych i krávu.“ Jakmile to dořekne, uvědomím si jednu věc. Já jsem to nedostala! Normálně mám menstruaci před Verou a teď nic. Sice беру antikoncepci, ale mám osmi denní pauzu, která však byla bez menstruace..

Zarazím se, jako by do mě uhodil blesk, pustím kelímek s vínem na zem a nemůžu dýchat.

„Panebože!“ vydechnu. Naštěstí mě přes hudbu nikdo neslyšel. Otočím se k nim zády a najedu v mobilu na menstruační kalendář. Mám pět týdnů zpoždění. Do prdele!



Kapitola 4.

Je, a bylo mi to jasný.

Dlouho jsem odolávala, abych napsala Russellovi, že asi máme problém. Vím, jaký má názor na děti a uvědomuju si, že jsem stále bez práce. Jenže jsem prostě blbá a chci být férová. Myslím si, že by o tom měl vědět. Test ještě nemám hotový, protože se ho bojím udělat. Vlastně panikařím jako ještě nikdy.

„Udělej si ten test,“ radí mi Nicol na videohovoru. Už nějakou dobu bydlí v Německu, takže se s ní asi dlouho neuvidím.

„Já se ale bojím,“ přiznám se.

„A co chceš dělat?“

„Já nevím a netlač na mě,“ vyštěknu.

„Dobře, tak se uklidníme. Tohle je věc, kterou si musíš pořádně rozmyslet. Mně by ale zajímalo, jak jsi mohla zapomenout na prášky?“

„Nezapomněla jsem na ně. Beru je pravidelně,“ hájím se. V mobilu mám nastavené upozornění a jakmile mi zapípá, hned беру tabletku.

„Oukej, ani prášky nejsou stoprocentní. Nebrala jsi třeba antibiotika?“

„Jo, brala. Jak jsem měla ten zánět středního ucha. A co?“ nechápu ji.

„Aháá“, protáhne. „Tak jsme doma. Antibiotika snižují účinek antikoncepce. To nevíš?“

Zarazím se. Tohle jsem opravdu nevěděla. Jak jsem mohla takovou zásadní věc zazdít. Bože, jsem fakt blbá.

Najedu na zprávy a najdu ty od Russella. Dlouho jen přemýšlím, co a jak napsat, až se nakonec rozhodnu.

JÁ: Ahoj, omlouvám se, že ruším, ale potřebovala bych s tebou akutně mluvit.

„Nicol, já budu končit, ahoj“, nedám jí ani možnost se rozloučit. Teď se potřebuju soustředit na to, co mu napíšu, jestli se se mnou vůbec bude chtít vidět nebo mě pošle rovnou do háje.

ON: Ahoj, tak povídej.

Tohle se mi opravdu nechce řešit po telefonu. Tak ho poprosím, jestli bychom se nemohli vidět. To odmítá. Dobře, tak budu jako on a napíšu mu to.

JÁ: Ještě to nevím jistě, ale mám zpoždění... pět týdnů.

ON: Jakože jsi těhotná?

JÁ: Je to dost pravděpodobné. Zítra si budu dělat test.

Srdce mi buší jako o závod a mám pocit, že se za chvíli pozvracím.

ON: Až budeš mít stoprocentní jistotu, tak mi dej vědět. Do té doby ti prostě nevěřím.

Čtu tu zprávu několik dlouhých vteřin a mám pocit, že si ze mě dělá legraci.

JÁ: Ty mi nevěříš?

ON: Ne!

Ty dvě písmenka mi stačí k tomu, abych pochopila, že je s ním něco jinak. Třeba už má novou přítelkyni nebo co já vím... mě nikdy nemiloval.

ON: Pokud po mně chceš peníze, tak se ti to nepovede a tímhle si mě vážně zpátky nezískáš. Jsi trapná.

Co se to s ním děje? Proč bych něco takovýho dělala? Od té chvíle, kdy jsme se rozešli, má ode mě klid. On podvedl mě, ne já jeho. To já bych se k němu měla chovat hnusně. Nikdy jsem jeho peníze nechtěla, tak co se, sakra, děje?

Nevydržím to a jdu si udělat ten debilní test, abych mu ukázala, kde je pravda. Jen se modlím, aby byl negativní a tohle byl jen špatný vtip.

O několik minut později sedím v kuchyni, na krabičce mám položené dva testy a oba mi hlásí dvě čárky.

Kurva! Ne, tohle prostě není možný. Panikařím, slzy mi tečou po tváři a myslím si, že asi umřu. Srdce mi za chvíli exploduje, jak mi rychle buší. Je jako tikající bomba. Místo buch buch je to tik – tak, tik – tak.

„Do prdele!“ Hodím s tou věcí po kuchyni. Jenže vím, že mu to musím říct. Avšak po tom, co mi napsal a nevěřil mi, pro něj nemám milá slova.

Jdu tedy zase pro test, který se válí na zemi, vyfotím ho a pošlu mu to s odpovědí.

JÁ: Tady máš pravdu, debile!

Jsem fakt vytočená. Nevím, co mám dělat. Jestli brečet, nebo se smát. Rozmlátit vše, co mi přijde pod ruce? Taky můžu vyskočit z okna, ale při mé smůle bych to přežila. A tak se prostě zhroutím. Sednu si na zem, schovám si obličej do dlaní a jen brečím. Je to teď jediná možná věc, která pro mě má smysl. Vyplakat si oči a litovat se.

Jsem sama doma, a tak si to můžu dovolit. Nechávám všemu volný průchod, abych se toho zbavila, ale je to jen horší.

Říká se, že zákon schválnosti je mrcha, ale teď si myslím, že se proti mně spolčil celý vesmír a řekl si: proč do ní nekopnout ještě víc?

ON: To jsi určitě zfalšovala.

Na tuhle zprávu neodpovídám. Jen se začnu hystericky smát. Jak se, sakra, dá zfalšovat těhotenský test?

Nereaguju, nečtu si další zprávy. Jediné, co chci, je probudit se z téhle odporné noční můry.

Od doby, co jsem dostala kopačky, uplynul měsíc, který jsem prochlastala, probřečela a utápěla se v sebelítosti.

Toho kluka jsem milovala víc než svého manžela. Přišel, když jsem ho nejvíc potřebovala, a byl mojí třetí láskou. Zažila jsem s ním věci, které jsem nepoznala ani se svým mužem. Myslím, že jsem na něm byla i tak trochu závislá, jenže to vím až teď, předtím jsem to netušila.

Během pěti minut mi volá.

„Fakt nechci nic slyšet,“ setru si slzy.

„Ne, frajerko, ty mě budeš poslouchat! Půjdeš k doktorovi a vyřídíš si potrat.“

Na to se jen pousměju. Ale pozor, on ještě neskončil. „Všechno zaplatím, ale chci vidět faktury a toho smrada nechci. Nechci ani tebe!“

„Ty jsi takovej parchant. Myslíš si, že mi jde o tvoje prachy? Jak si vůbec můžeš po tom všem dovolit se mnou takhle mluvit?“ stírám si další slzy. Nejdou zastavit, snažím se, aby na mně nic nepoznal, ale asi je to stejně všechno tak v prdeli, že na ničem z toho nezáleží. Jeho slova, jeho tón, dokonce i jeho agrese, mě zasáhnou tak hluboko, že mám pocit, jako by mi někdo tahal z těla vnitřnosti.

„Jak po tom všem? Ty vole, já ti dal dva roky krásného vztahu, zatímco jsem trpěl!“ řve na mě. Tohle je úplně někdo jiný, než koho jsem znala. To není můj přítel.

Vlastně ex.

Vyvolá to ve mně takovou bouři, že i přesto, jak jsem zničená, se zvednu na nohy a kousnu se do rtu tak silně, až mi skoro teče krev.

„Tak teď mě dobře poslouchej, ty chudáčku. Tvoje prachy nechci! Ted' jsi mi akorát ukázal svou pravou tvář. Jdi do prdele. Nestarej se o mě a ani o to malé. Od teď je to jen moje věc.“ S tím mu hovor típnu.

Nastane ticho. Ne to klidné, ale dusivé. V hlavě mi jede jedna myšlenka za druhou, až se zničehonic začnu třást, ale jakože fakt hodně. Jako by na mě právě až teď dopadlo to, co se stalo...

Sakra, jsem zase těhotná!

V noci, když už jsem skoro usínala mi od Russella přišla zpráva, kde se omlouval za to, jak se mnou mluvil a že nic z toho, co řekl nebyla pravda. Netuším, jestli mu to mám věřit, ale slíbím mu, že až půjdu k doktorovi, dám mu vědět.



Kapitola 5.

Nezbylo mi absolutně nic.

Po našem rozhovoru nedokážu několik dní spát. Samozřejmě, že jsem se okamžitě objednala k doktorovi, abych si byla stoprocentně jistá. Až podle toho, co mi řekne, budu jednat dál. V uších mi stále zní Russellův hlas a já přemýšlím nad tím, co se s ním stalo, že se ke mně choval tak hnusně. Sice mi pak ještě psal, že se mi omlouvá a že nic z toho, co řekl, nebyla pravda, ale já mu to už nevěřím.

Vzpomínám na něj, na manželství i na dny, kdy jsem tu začínala. Bývala jsem šťastná, usměvavá a pro každou srandu, ale teď je smysl mého života jen pláč, hraný smích a chlast.

Je to se mnou úplně stejné, jako když jsem se rozváděla. Umírám za živa. Jak je možné, že už jsem v životě zvládla tolik věcí, ale neumím se smířit s tím, že jsem sama?

Tyhle vzpomínky a myšlenky mi probíhají v hlavě, zatímco se snažím usnout. Nejde to. Pouštím si do uší sériové vrahy, abych se uklidnila a až s tím konečně usínám.

Nevím, kolik je hodin, když mě probudí křeč v břiše. Zakňučím, ale neřeším to. Když bolest přejde, spím dál.

Za dva dny jedu ke gynekologovi. Stále ještě nevím, co budu s miminkem dělat, ale představuju si, kam bych dala postýlku, jak se bude jmenovat, nebo jestli bych měla radši kluka nebo holku. Spím v obýváku, kde mám i postel, takže ji asi zruším, budu spát na sedačce a místo mé postele přijde ta pro miminko. Russella jako otce neuvedu. Nechci od něj už vůbec nic, tohle zvládnou sama.

Nastal den D, sedím v čekárně a stále přemýšlím o děťátku. Jaký život jsem schopná mu dát. Jestli to zvládnou a co tomu řeknou moje děti Caroline a Stanley. Původní plán byl, že si miminko nenechám. Bála jsem se, že to nezvládnou, ale moje sestra mi řekla něco, co mě přesvědčilo. *My ti pomůžeme, nedávej ho pryč. To maličké za nic nemůže.*

Byla jsem v situaci, kdy jsem se svou dcerou bojovala o život. Viděla jsem děti trpět takovým způsobem, že si to nikdo neumí ani představit, takže zabít to nebohé stvoření, nepřipadá v úvahu. Jenže co když to nezvládnou?

Povedu boj mezi tím, co je správné, a tím co když...

Konečně mě sestra zavolá dovnitř a já jdu rovnou do ordinace. Doktor mě vyšetří. Je podivně zticha. Většinou nezavře pusou.

„Děje se něco, pane doktore?“ ptám se, když už sedím u jeho stolu.

„Jenno, když jste si dělala test, jak vypadal?“ promne si bradu. Opravdu nevypadá přirozeně.

„Klasicky, jen jedna z čárek byla slabší,“ odpovím, ale něco se mi stále nezdá. Proč se vyptává na test?

„Krvácela jste? Nebo měla nějaké křeče?“

„Vlastně obojí. Předevčirem, jak jsem vám volala a objednala se. V noci mě probudila bolest a křeče. Ráno jsem lehce špinila, ale to je

přeci normální. Mívala jsem to u mladšího dítěte.“ Vzpomenu si na tu noc a pak taky na to, jak jsem s tímhle jezdila neustále na pohotovost, když jsem čekala Stanleyho. Tenkrát to nic nebylo.

„Na testu byl takzvaný duch. To znamená, že těhotenství je rané, ale k tomu se váže další věc. Bohužel jste o miminko přišla,“ natáhne ke mně ruku a lehce mě po ní pohladí. „Je mi to líto, ale tohle se stává. Jde o raný potrat a kolikrát ani matka neví, že byla těhotná. Mrzí mě to.“

Zvednu k němu pohled a poznám, že je mu to opravdu líto. Slzy mě pálí v očích a celá se třesu. Zatím nebrečím, protože jsem na veřejnosti. Prázdnota, která v mém těle byla, se ještě prohloubí a skoro mě stáhne s sebou.

„Takže už nejsem těhotná?“ asi to potřebuju ještě jednou slyšet.

„Ne. Teď je důležité...“ víc nevnímám. Nechám ho, aby sepsal zprávu, a pak se s ním rozloučím. Nasednu do auta a jen chvilku sedím. Stále ještě nebrečím. Neukápne mi ani jediná slza. Proč, sakra, nepláču? Možná proto, že vím, že je to takhle správně.

Než mé manželství ztroskotalo úplně, snažila jsem se ho zachránit a objednala nás na párovou terapii, na kterou jsem však docházela sama. Paní doktorka mi poradila jednu věc: „Situace, které nedokážete vrátit nebo je napravit, zavřete ve své hlavě. Představte si, že v ní máte truhly a každý tento neřešitelný problém, tam zamkněte a už nikdy ho neodemykejte.“ Její slova mi zní v hlavě i teď. Možná proto nebrečím. Možná jsem to udělala automaticky, abych se nemusela zbytečně trápit nad věcí, kterou nenapravím.

Zavolám An. Potřebuju s někým mluvit a nějak tuším, že ona jen čeká, až se ozvu.

„Ahoj, tak...“ je nedočkavá.

„Už nejsem těhotná. Než jsem se dostala k doktorovi, potratila jsem,“ sama se divím, jak mám klidný hlas.

„A jak se cítíš?“ vysloví opatrně. „Zníš smířeně.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příchuť smíchu i slz.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.